

Arafta Günbatımı

— ŞairDüşler · 11 Mart 2017

Onun gözleri kahveren/gyidi!
Günbatımına çeyrek kala gibi ışıldardı bakışları
Siz siyahı severdiniz.
Bu yüzden;
En çok siyahı yakıştırdınız bana

Ben griye tutuşurdum,
Mezar taşlarında kaybolan renkler gibi
Soluk benizli;
İki arada bir derede bir renk;

Özlemeye degecek özlemlerim hiç olmadı!
Ve ben özlemeyi de bilmezdim
Senin oldu mu?
Hiç sana dair masallar hatırlamaz aklım.
Ancak;
Hep kırık dökük bebekler sevdi ellerim.
Yokluğumu ürkütmemek için
Adımlarım hep ağır basar kaldırımlara,
Sonbaharda dökülen yapraklara narin basar ayaklarım.
Ellerim gibi!
Bakışlarım gibi!
Ve hep gün batımlarında kaybederim kendimi

Apansız gelecek misafiri bekler gibi
Bir mezar taşının gölgesinde bekler adım..
ve hiç yalnız kalmam koşup gelir yalnızlığım
yaslar başımı göğsüne
düşlerini temizlemekten yorgun düşerdim
kirli sabahlarım olurdu
şimdi ellerim kimsesiz büyüyor
uzamış diyor görenler

Bakir/e bir ölüm bozarken düşlerimi
maviler küçülüyor göğsümde.

ve aynalarda büyüdükçe küçülen bir akis

gözlerim gözlerin
aynadaki ne sen nede benim
peki ben kim im ???

Şair:LEMİDE
Yorum:AYTAÇ
2013